

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/197/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1311212871
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1311212871.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Silvie Walterovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobkyne: F. O. , narodená dňa XX.X.XXXX, trvale bytom B., A. č. XXX, zastúpená JUDr. Miroslavom Kúkelom, advokátom, Bratislava, Súmračná č. 13, proti žalovaným v I. rade: Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, IČO: 00 603 481, Bratislava, Primaciálne námestie č. 1, v II. rade: Mestská časť Bratislava-Rača, IČO: 00 304 557, Bratislava, Kubačova č. 1, zastúpený spoločnosťou OLEXOVA VASILISIN s.r.o., IČO: 36 820 059, Bratislava, Gorkého č. 6, za ktorú koná JUDr. Zuzana Olexová, LL.M., o uloženie povinnosti uzavrieť zmluvu, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 31. januára 2018, č.k. 10 C 134/2011-403, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 31. januára 2018, č.k. 10 C 134/2011-403, p o t v r d z u j e .

II. Žalovaným v I., II. rade, každému, p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava III. rozsudkom (v poradí druhom) zo dňa 31.1.2018, č.k. 10 C 134/2011-403, I. zamietol žalobu; II. žalovanému v I. rade náhradu trov konania nepriznal; III. žalovanému v II. rade priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu prvej inštancie dňa 20.10.2011, ktorou sa žalobkyňa domáhala voči žalovaným v I., II. rade uloženia povinnosti, aby s ňou uzatvorili zmluvu o prevode vlastníctva k 3-izbovému bytu nachádzajúceho sa v B., na A. ulici č. XXX, podľa podmienok vyplývajúcich zo zákona č. 182/1993 Z.z. Žalobu odôvodnila tým, že je nájomníčkou a užívateľkou uvedeného bytu, bola a dodnes je správkyňou ubytovne na A. č. XXX. Byt bol pôvodne označený ako služobný, pre správkyňu. Po prevedení ubytovne do správy žalovaného v II. rade sa stala zamestnankyňou miestneho úradu žalovaného v II. rade, z dôvodu ktorého s ňou žalovaný v II. rade ako prenajímateľ uzavrel dňa 26.6.1995 nájomnú zmluvu na dobu neurčitú. Viackrát žiadala o prevod bytu do osobného vlastníctva, najskôr jej bolo povedané, že objekt sa musí zapísať do katastra nehnuteľností, k čomu nedošlo, objekt bol zapísaný ako ubytovňa. Je v právnej neistote, a preto sa obrátila so žalobou na súd.

2. Súd prvej inštancie vo veci vykonal doplňujúce dokazovanie, oboznámil sa s listinnými dôkazmi založenými v spise, pripojeným spisom Okresného súdu Bratislava III. sp.zn. 14 C 262/2005, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav. Uznesením zo dňa 17.2.2015, č.k. 10 C 134/2011-194, súd vyzval žalobkyňu k oprave a doplneniu žaloby tak, aby táto obsahovala určitý, zrozumiteľný a materiálne vykonaný petit, s presnou špecifikáciou nehnuteľností v súlade so zápisom v katastri nehnuteľností.

Na základe opravy žaloby uznesením zo dňa 8.10.2015, č.k. 10 C 134/2011-249, súd pripustil zmenu petitu tak, že žalovaný v II. rade na základe poverenia žalovaného v I. rade (ako vlastník) je povinný odpredať do vlastníctva a uzatvoriť Zmluvu o prevode vlastníctva bytu žalobkyni, a to byt na prízemí č. XXX, nachádzajúci sa v B. v bytovom dome na A. ul. č. XX-XXX. Bytový dom je zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie J., obec: BA-m.č. J., okres: Bratislava III, súpisné č. XXXX, ktorý leží na parcele č. XXXX/X, 2, 3, 4, podľa zákona č. 182/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Prvoinštančný súd (rozsudkom v poradí prvým) žalobu žalobkyne rozsudkom zo dňa 9.10.2015, č.k. 10 C 134/2011-254, v celom rozsahu zamietol s odôvodnením, že jej bývalý služobný byt má charakter ubytovne, a nie je v bytovom dome v zmysle zákona č. 182/1993 Z.z. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 10 Co 8/2016-279, uvedený rozsudok zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že má opätovne nárok žalobkyne posúdiť, či ubytovňa vo vlastníctve žalovaného v I. rade spĺňa charakter bytovej alebo nebytovej budovy. Žalovaní v I., II. rade po vrátení spisu z odvolacieho súdu, vzniesli písomne hmotnoprávnu námietku premlčania daného nároku s odôvodnením, že nakoľko žiadosť o prevod vlastníckeho práva k bytu žalobkyňa podala dňa 7.10.1994, právo domáhať sa odpredaja bytu súdnou cestou bolo možné si uplatniť v rámci všeobecnej trojročnej premlčacej doby, ktorá uplynula dňa 7.10.1997.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 100 ods. 1, ods. 2, § 101 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 152 C.s.p., § 2 ods. 1, ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (účinný ku dňu podania žaloby), § 24 ods. 1, § 29 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. (účinný od 1.9.1993 do 31.7.1995 a ku dňu podania žiadosti) a dôvodil premlčaním nároku žalobkyne, ako aj neunesením dôkazného bremena žalobkyňou. Konštatoval, že vznesenie hmotnoprávnej podmienky premlčania je možné v každom štádiu sporu, a preto sa z procesného hľadiska najskôr zaoberal vznesenou námietkou premlčania subjektívneho práva žalobkyne. Predmetom sporu je uloženie povinnosti uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva bytu, pričom ide o majetkové, nie vlastnícke, právo žalobkyne, ktoré sa premlčuje v zmysle § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Tým je objektívne vymedzený začiatok plynutia premlčacej doby od slova „mohlo“ a nie od slova „mohol“. Tento okamih je objektívne daný a nezávislý na subjektívnej okolnosti, teda, či oprávnený vedel alebo nevedel o svojom práve. V danej veci žalobkyňa podala Žiadosť o prevod bytu do osobného vlastníctva žalovanému dňa 7.10.1994, ktorý ju týmto dňom zaevidoval pod por. č. XXXX/XX. Podľa žalobkyne si žalovaní v I., II. rade nespĺnili svoju zákonnú povinnosť a v lehote do dvoch rokov odo dňa zaevidovania jej žiadosti, t.j. do 7.10.1996 s ňou, ako nájomníčkou služobného bytu, zmluvu o prevode vlastníctva k spornému bytu neuzatvorili. Žalobkyňa si mohla prvýkrát svoje právo uplatniť súdnou cestou nasledujúcim dňom po nesplnení zákonnej povinnosti žalovaného, t.j. dňa 8.10.1996, a domáhať sa splnenia tejto povinnosti, čo však v rámci všeobecnej trojročnej premlčacej doby neučinila, táto jej márne uplynula dňa 8.10.1999; žalobu podala až v roku 2011, takže jej nárok bol premlčaný. Podávanie ďalších žiadostí o prevod vlastníctva k spornému bytu tak bolo pre posúdenie danej veci právne irelevantné, nakoľko vyššie uvedeným bol objektívne vymedzený začiatok plynutia premlčacej doby, teda od slova „mohlo“ a nie od slova „mohol“. Uviedol, že súd na premlčanie prihliada len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo priznať. Základným inštitútom premlčania je pôsobiť na oprávnené osoby tak, aby v primeraných lehotách uplatňovali svoje práva (nároky). Zásada hospodárnosti musí viesť súd k tomu, aby sa prednostne zaoberal otázkou premlčania, lebo opačný záver by znamenal, že by súd vykonával dôkazy ohľadne dôvodnosti nároku, napr. svedeckými výpoveďami, preto ich nevykonával, čím by sa zvyšovali trovy konania len preto, aby v odôvodnení svojho rozhodnutia mohol uviesť, že nárok žalobkyne zamietla z dôvodu jeho premlčania. Žalobkyňa sa nestotožnila so vznesenou námietkou premlčania. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ďalej dôvodil, že vzhľadom na štádium súdneho sporu a rozsiahle dokazovanie vo veci, nad rámec vyššie uvedeného, uviedol, že žalobkyňa vo veci dôkazné bremeno neunesla, pretože v čase podania žaloby, aj dnes, je sporná nehnuteľnosť nachádzajúca sa v B., na A. ulici č. XXX, zapísaná v katastri nehnuteľností na liste vlastníctva č. XXXX ako ubytovňa. Charakter objektu nie je bytovým domom v zmysle zákona č. 182/1993 Z.z., ale ubytovňou, ktorá slúži na prechodné ubytovanie. Z predložených listinných dôkazov mal za preukázané, že ubytovňa vo vlastníctve žalovaného v I. rade nespĺňa charakter bytovej, ani nebytovej, budovy v zmysle citovaného zákona aj preto, že nie je splnená podmienka, že by v tomto priestore bola viac ako polovica alebo jedna tretina podlahovej plochy určená na bývanie, čo vylučuje aj Rozhodnutie ONV Bratislava III zo dňa 9.10.1978, ktorým došlo k vyňatiu 10 bytových jednotiek nachádzajúcich sa v B., na A. č. XXX, z bytového fondu, tieto sa stali slobodárňou

za účelom ubytovania kmeňových zamestnancov, teda slúžia nie na trvalé, ale na dočasné, prechodné, ubytovanie zamestnancov a prevažná časť priestoru je určená na ubytovanie. Je pravdou, že v komplexe A. XX-XXX sa nachádzal v každom vchode samostatný priestor na ubytovanie správcu pre potreby ubytovaných, čo bol aj prípad žalobkyne, ktorá ako sama uviedla v žalobe, vykonávala funkciu správkyni ubytovne v B., na A. č. XXX. X. žalobkyňa odvodzovala právo na odkúpenie bytu od nájomnej zmluvy o nájme bytu zo dňa 26.6.1995 uzavretou so žalovaným v II. rade ako prenajímateľom s odôvodnením, že podľa jej označenia išlo o byt, konštatoval, že iba samotné označenie tohto úkonu ako nájomná zmluva nie je postačujúce, pretože to, či sporný priestor je bytom, alebo nie, stanovuje stavebný úrad, ktorý ho takto doposiaľ nezadefinoval. Žalovaný v II. rade ako správca tohto priestoru sa snažil tento omyl napraviť, navrhol žalobkyni uzatvoriť správny typ zmluvy, čo žalobkyňa odmietla a ďalej tvrdila, že v ubytovni sa nachádza okrem jej bytu viaceré takýchto bytov. Označila viacerých svedkov, ktorí to mali svojimi nájomnými zmluvami potvrdiť, ale napokon sa ukázalo, že žiaden ňou navrhnutý svedok túto skutočnosť pred súdom nechcel potvrdiť, a preto od ich výsluchu upustila. Žalobkyňa potom svoje tvrdenia uvedené v žalobe a odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie nepreukázala, čím vo veci dôkazné bremeno neuniesla. Záverom dodal, že v katastri nehnuteľností je objekt nachádzajúci sa v B., na A. č. XXX, stále zapísaný ako ubytovňa, žiaden byt č. XXX, ako ho v petite žaloby uvádza žalobkyňa, ktorý by sa nachádzal v tomto objekte, v katastri zapísaný nie je. V zhode so žalovanými v I., II. rade súhlasí, že predajom predmetného priestoru žalobkyni by bol zmarený účel využitia budovy ako ubytovne. Z uvedených dôvodov neboli splnené zákonné predpoklady na uloženie povinnosti žalovanému v I. rade ako vlastníkovi uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva bytu so žalobkyňou, keď za dôvodnú považoval námietku žalovaného v II. rade, ako správcu predmetnej nehnuteľnosti, o nedostatku pasívnej legitímácie vo veci.

3.2. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p. a žalovanému v I. rade, aj keď bol v spore úspešný, náhradu trov konania nepriznal, nakoľko ich náhradu priznať nežiadal. Úspešnému žalovanému v II. rade priznal voči neúspešnej žalobkyni náhradu trov konania v plnej výške s tým, že o výške priznanej náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

4. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa dôvodiac tým, že sa nestotožnila s názorom súdu prvej inštancie uvedeným v napadnutom rozhodnutí, že jej nárok je premlčaný. Zotrvávala na tom, že na predmetnú budovu sa vzťahuje ustanovenie § 24 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. Vytkla prvoinštančnému súdu, že neskúmal a ani neposúdil charakter budovy podľa citovaného zákonného ustanovenia. Magistrát hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy jej dňa 5.6.1995 oznámil, že sa stala nájomcom obecného bytu bez obmedzenia doby nájmu a zároveň s ňou bola uzavretá zmluva o nájme bytu. Navrhla odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a rozhodnúť v zmysle jej žaloby; žiadala trovy konania.

5. Žalovaný v I. rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne trval na tom, že nárok žalobkyne je premlčaný, keď prvá žiadosť o prevod vlastníctva bytu je zo dňa 7.10.1994 a podľa zákona č. 182/1993 Z.z., účinný ku dňu podania žiadosti, mala byť do dvoch rokov odo dňa, keď nájomca požiadal o prevod vlastníctva bytu, uzavretá zmluva o prevode vlastníctva bytu. Po uplynutí tejto lehoty mohla byť podaná žaloba na súd o splnenie povinnosti, čo však žalobkyňa neurobila v rámci trojročnej premlčacej doby; premlčacia doba jej márne uplynula dňa 8.10.1999 a žalobu podala na súd až dňa 20.10.2011. Konštatoval, že objekt v B., na A. č. XXX, nie je možné považovať za bytový dom a priestor, v ktorom je ubytovaná žalobkyňa, za byt s poukazom na ustanovenia § 1 ods. 1, § 2 ods. 1, ods. 2 citovaného zákona, a tak nie je možné aplikovať špeciálnu právnu úpravu umožňujúcu nadobudnutie vlastníctva bytu v súlade so zákonom č. 182/1993 Z.z. a uzavrieť so žalobkyňou zmluvu o prevode vlastníctva bytu. Nestotožnil sa s tvrdením žalobkyne uvedeným v odvolaní, že sa na predmetnú budovu vzťahuje § 24 ods. 1 uvedeného zákona, pretože ide v danom prípade o ubytovňu, objekt nie je určený na bývanie, iba na ubytovanie a žalobkyňa v konaní žiadnym spôsobom nepreukázala skutočnosť, že sa v danom objekte nachádzajú štyri byty a že je tam najmenej 1/3 podlahovej plochy určená na bývanie. Dodal, že predmetný objekt je v katastri nehnuteľností zapísaný ako ubytovňa, žiadny byt č. XXX, ktorý by sa nachádzal v tomto objekte, právne vymedzený a v katastri zapísaný nie je. Predajom predmetného priestoru by bol zmarený účel využitia budovy ako ubytovne. Odvolaciemu súdu preto navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

6. Žalovaný v II. rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne sa v plnom rozsahu stotožnil s názorom prvoinštančného súdu o premlčaní nároku žalobkyne. K ďalším dôvodom, ktoré súd prvej inštancie

uviedol v odôvodnení napadnutého rozhodnutia týkajúce sa toho, že budova slúži na účel ubytovne, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno, na to, aby úkon bol platnou nájomnou zmluvou, nestačí označenie úkonu, ak byt neexistuje a že žalobkyňa nepreukázala, že sa v dome nachádza viac bytov, sa žalobkyňa vo svojom odvolaní vôbec nevyjadrila a iba poukázala na ustanovenie § 24 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. a list Magistrátu hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy. Má za to, že v danom prípade sa o bytový dom nejedná, spor existuje len v tom, či sa § 24 ods. 1 citovaného zákona vzťahuje na uvedenú nebytovú budovu aj v rozsahu práva na odkúpenie bytu podľa § 29a tohto zákona. Neskoršou novelou zákona č. 182/1993 Z.z., účinnou od 1.10.2014, sa ustanovenie § 24 ods. 1 doplnilo, že nárok na predaj bytu podľa § 29a je možné aplikovať u vybranej skupiny nebytových domov, ak spĺňajú podmienky, a to že sú v nich aspoň štyri byty a 1/3 plochy určená na bývanie. Ubytovňa ale do tejto definície nespadá, ak áno, žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno v tom, že budova má 1/3 plochy určenej na bývanie, pod ktorou sa rozumie plocha bytov, nie plocha určená na komerčné alebo verejnoprospešné prenajímanie nebytových priestorov určených na dočasné ubytovanie (hotel, ubytovňa). Je potom jednoznačné, že v takýchto priestoroch nevzniká nárok na odpredaj častí budov. Žalobkyňa taktiež nepreukázala, že sa v dome nachádzajú štyri byty, pôvodne navrhla k tomu vypočítať svedkov alebo doložiť potvrdenia, k čomu nedošlo. K oznámeniu Magistrátu hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy zo dňa 5.6.1995, ktoré bolo znegované listom zo dňa 14.7.2005, a podpisu nájomnej zmluvy zo dňa 26.6.1995 starostom žalovaného II. uviedol, že toto nemohlo mať za následok vznik bytu. Podpísaná nájomná zmluva sa týkala neexistujúceho predmetu, ktorý v nej nie je ani bližšie označený. Navyše stavebný úrad existenciu bytu neschválil a kataster nikdy nezapísal. Nebytový priestor v nebytovej budove, akou je ubytovňa, je prevádzkou na podnikanie, nie na trvalé bývanie, z dôvodu ktorého ani priestor, ktorý je užívaný na ubytovanie správcu prevádzky, nie je bytom v zmysle zákona. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť; žiadal trovy konania.

7. Žalobkyňa sa k vyjadreniam žalovaných v I., II. rade k jej odvolaniu nevyjadrila.

8. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 25. septembra 2019; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, právny zástupca žalobkyne a právny zástupca žalovaného v II. rade, upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

9. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľka v odvolaní neuvádzala podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

10. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., takú ani sama odvolateľka netvrdila, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

11. V predmetnej veci v poradí prvým rozsudkom zo dňa 9.10.2015, č.k. 10 C 134/2011-254, súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovaným v I., II. rade náhradu trov konania nepriznal. Dôvodom zamietnutia žaloby bolo, že bývalý služobný byt žalobkyne, ktorý užíva, ktorý sa nachádza v objekte ubytovne v B., na A. č. XX-XXX, nie je bytovým domom podľa zákona č. 182/1993 Z.z., ale ubytovňa slúžiaca na prechodné ubytovanie, nevzťahuje sa naň špeciálna právna úprava umožňujúca nadobudnutie bytu do jej vlastníctva, ako aj nedostatok pasívnej vecnej legitimácie

žalovaného v II. rade. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd v odôvodnení uznesenia zo dňa 16.2.2017, č.k. 10 Co 8/2016-276, ktorým zrušil uvedený rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, konštatoval, že ak by mala žalobkyňa bývať v ubytovni, mala by mať uzavretú zmluvu o ubytovaní podľa § 754 Občianskeho zákonníka, podľa ktorej sa ubytovateľ zaväzuje objednávateľovi poskytnúť prechodné ubytovanie, pričom žalobkyni bol pridelený v roku 1990 tzv. služobný byt, ktorý sa od 1.1.1992 zmenil na nájom služobného bytu, žalovaný v II. rade s ňou uzavrel dňa 26.6.1995 nájomnú zmluvu o nájme bytu, ktorá trvá doteraz; že súd prvej inštancie sa v dôvodoch svojho rozhodnutia právne nevysporiadal so skutočnosťou, že žalovaný v II. rade predložil žalobkyni za rok 2012 vyúčtovanie nákladov spojených s užívaním bytu podľa čl. IV. bod 5 nájomnej zmluvy zo dňa 26.6.1995, avšak za roky 2013 a 2014 jej už predložil vyúčtovanie nákladov spojených s užívaním priestoru podľa čl. IV. bod 5 nájomnej zmluvy, pričom tento rozpor žiadnym spôsobom nevysvetlil a svoje tvrdenie, že so žalobkyňou chcel uzavrieť novú zmluvu o nájme nebytového priestoru, pretože len omylom bol tento priestor vedený ako byt, právne relevantným spôsobom v konaní vôbec nepreukázal; že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zároveň opomenul právne posúdiť, či ubytovňa, v ktorej sa nachádza byt žalobkyne (a aj ďalší byt užívaný V. A.) nie je budovou, na ktorú sa vzťahuje ustanovenie § 24 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z., keď iba stroho konštatoval, že objekt v B., na A. č. XX-XXX, nie je bytovým domom, ale ubytovňou bez bližšieho posúdenia charakteru tejto budovy podľa uvedeného zákonného ustanovenia. Prvoinštančnému súdu uložil povinnosť opätovne posúdiť nárok žalobkyne, zistiť, či ubytovňa vo vlastníctve žalovaného v I. rade spĺňa charakter bytovej alebo nebytovej budovy, posúdiť, či priestor, ktorý užíva žalobkyňa je bytom alebo nebytovým priestorom a zároveň posúdiť právne postavenie žalobkyne k tomuto bytu, priestoru.

12. Odvolací súd sa stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedenom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia o neunesení dôkazného bremena a o premlčaní nároku žalobkyne o uloženie povinnosti žalovanému v II. rade na základe poverenia žalovaného v I. rade odpredať (podľa žalobkyne) jej do vlastníctva a uzatvoriť zmluvu o prevode vlastníctva bytu na prízemí, č. XXX, nachádzajúceho sa v bytovom dome v B., na A. č. XX-XXX; bytový dom je zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie J., obec: BA-m.č. J., okres: Bratislava III, súpisné č. XXXX, ktorý leží na parcele č. XXXX/X, 2, 3, 4, podľa zákona č. 182/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov o vlastníctve bytov a nebytových priestorov.

13. Súd prvej inštancie sa riadil právnym názorom odvolacieho súdu uvedenom v jeho zrušujúcom uznesení zo dňa 16.2.2017, č.k. 10 Co 8/2016-276, podľa ktorého mal opätovne posúdiť nárok žalobkyne a zistiť či ubytovňa nachádzajúca sa v B. na A. č. XX-XXX vo vlastníctve žalovaného v I. rade spĺňa charakter bytovej alebo nebytovej budovy. V danej veci súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že ubytovňa vo vlastníctve žalovaného v I. rade nespĺňa charakter bytovej alebo nebytovej budovy v zmysle § 24 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. Ak žalobkyňa tvrdila, že na predmetnú budovu sa vzťahuje citované ustanovenie zákona, podľa ktorého sa ustanovenie tohto zákona týkajúce sa bytového domu vzťahuje aj na budovy, ktoré nemajú charakter bytového domu, ak je v nich najmenej jedna tretina podlahovej plochy určená na bývanie a majú najmenej štyri byty, bolo jej povinnosťou označiť a predložiť súdu relevantné dôkazy na preukázanie tejto skutočnosti. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že podľa Civilného sporového poriadku súd môže vykonať iba tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu a proces dokazovania podľa Civilného sporového poriadku je vybudovaný výlučne na princípe prejednávacom, princípe kontradiktórnosti konania a koncentračnej zásade, takže súd má obmedzenú dôkaznú iniciatívu, ktorá sa presúva na procesné strany. V danej veci dôkazná povinnosť týkajúca sa preukázania, že na ubytovňu sa vzťahuje ustanovenie § 24 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z., stíha žalobkyňu a nie žalovaných v I., II. rade. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týka povinnosť strany sporu tvrdiť a označiť dôkazy na preukázanie tvrdení, je vždy daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané) a aj nositeľa dôkazného bremena. V závislosti na hypotéze právnej normy má každá zo strán sporového konania samostatnú (vlastnú) povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, a teda aj z toho vyplývajúce odlišné a samostatné bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno. Pokiaľ strana sporu nerešpektuje bremeno tvrdenia alebo dôkazné bremeno, ktoré ju zaťažujú, z hľadiska procesného postupuje vo svoj neprospech. Procesná nečinnosť strany v tomto smere má (pre ňu) negatívne dôsledky pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, čo sa v konečnom dôsledku prejaví vo vydaní (pre ňu) nepriaznivého rozhodnutia. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno

vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeľovaniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane tej-ktorej strany sporu treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t.j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti (nie je možné preukázať, že niečo sa nestalo). V prejednávanej veci to potom znamená, že žalobkyňa mala povinnosť preukázať existenciu skutočnosti, z ktorej odvodzuje tvrdenie, že ubytovňa, v ktorej má byť spĺňať charakter bytovej alebo nebytovej budovy, na ktorú sa vzťahuje zákon č. 182/1993 Z.z. Rovnako aj Občiansky súdny poriadok (O.s.p.), účinný do 30.6.2016, ukladal účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. V zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. však súd rozhodol o tom, ktoré z označených dôkazov vykoná. To znamená, že súd nebol viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a ani nebol povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov preto nebol vadou spôsobujúcou účastníkovi konania odňatie možnosti konať pred súdom a zakladajúcou tým prípustnosť dovolania (porovnaj aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 37/1993 a pod R 125/1999). Odňatie možnosti konať pred súdom s následkom prípustnosti dovolania nezakladala bez ďalšieho ani prípadná skutočnosť, že by bolo možné mať výhrady voči dôvodom, pre ktoré súd navrhnuté dôkazy nevykonal (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.4.2012, sp.zn. 6 Cdo 51/2012). Súd pri vykonávaní dokazovania nie je viazaný návrhmi účastníkov a nemal povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nebolo vadou spôsobujúcou účastníkovi odňatie možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 veta druhá O.s.p. bolo vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Toto oprávnenie súdu sa neviaže na návrhy účastníka konania (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, sp.zn. 6 Cdo 153/2011). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorom skonštatoval, že dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Skutočnosť, že okresný súd a ani následne krajský súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené sťažovateľom, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práv na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.9.2010, sp.zn. I. ÚS 350/08).

14. Odvolací súd poukazuje na to, že dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu sporu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Ak existovali dôkazy na podporu tvrdenia žalobkyne, bolo úlohou súdu prvej inštancie označené a navrhnuté dôkazy zákonným spôsobom vykonať, následne vyhodnotiť podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo za konania najavo tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 191 ods. 1 C.s.p. (§ 132 O.s.p.). Žalobkyňa síce navrhla v konaní vypočuť svedkov, resp. mala súdu predložiť čestné prehlásenia svedkov, ktorými by preukázala skutočnosť, že predmetná budova, v ktorej sa nachádza, podľa jej názoru, jej byť, spĺňa charakter bytového domu, na ktorý sa vzťahuje ustanovenie § 24 zákona

č. 182/1993 Z.z., avšak podľa jej tvrdenia títo svedkovia odmietli spolupracovať a na ich výsluchu už netrvala, a preto súd prvej inštancie nemal dôvod vykonávať ďalšie dokazovanie vo veci. Odvolací súd ďalej dodáva, že z výpisu z listu vlastníctva č. XXXX vyplýva, že budova, v ktorej sa nachádza byt žalobkyne a ktorá je vo vlastníctve žalovaného v I. rade, je aj naďalej evidovaná ako ubytovňa. Podľa § 205 C.s.p. listiny vydané orgánmi verejnej moci v medziach ich právomoci, ako aj listiny, ktoré sú osobitným predpisom vyhlásené za verejné, potvrdzujú pravdivosť toho, čo sa v nich osvedčuje alebo potvrdzuje, ak nie je dokázaný opak; rovnakú úpravu obsahovalo aj ustanovenie § 134 O.s.p. Nakoľko je list vlastníctva verejnou listinou, o ktorej správnosti nevzišli v konaní pochybnosti, môže byť zbavená dôkaznej sily iba tým, že sporová strana tvrdí a ponúkne dôkazy, ktorými bude preukázaná jej nepravdivosť (R 14/2010). Žalobkyňa však žiadne dôkazy, ktorými by poprela správnosť obsahu uvedenej verejnej listiny neuniesla, a tak nepreukázala, že by budova ubytovne bola budovou, na ktorú sa vzťahuje ustanovenie § 24 zákona č. 182/1993 Z.z. Vzhľadom k tomu, že ubytovňa nachádzajúca sa v B. na A. č. XX-XXX vo vlastníctve žalovaného v I. rade, nespĺňa charakter bytovej alebo nebytovej budovy, na ktorú by sa vzťahoval zákon č. 182/1993 Z.z., nebolo potrebné zo strany prvoinštančného súdu skúmať, či priestor, ktorý žalobkyňa užíva, je bytom alebo nebytovým priestorom, ako aj právne postavenie žalobkyne k tomuto bytu v zmysle zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.2.2017, č.k. 10 Co 8/2016-276.

15.1. Nebolo možné sa stotožniť s odvolacou námietkou žalobkyne, že jej nárok nie je premlčaný. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobkyňa prvú žiadosť o prevod bytu do vlastníctva podala v októbri 1994, na ktorú jej Miestny úrad Bratislava-J. listom zo dňa 12.10.1994 oznámil, že jej žiadosť o prevod bytu do jej vlastníctva, ktorú doručila ich úradu dňa 7.10.1994, eviduje v zozname žiadateľov pod poradovým č. XXXX/XX. Žalovaný v I. rade listom zo dňa 5.6.1995 oznámil Miestnemu úradu J., že zverovacím protokolom č. XX/XXXX boli objekty na A. č. XX-XXX zverené Mestskej časti J. ako celok, z čoho vyplýva, že sa táto mestská časť stala aj prenajímateľom bytov, ktorých nájomkyňami sú F. O. (žalobkyňa) a V. A.. Skutočnosť, že tieto byty boli v minulosti služobné, nemôže mať v súčasnosti za následok zhoršenie ich právneho postavenia v otázke nájmu bytu, nakoľko v zmysle § 1 ods. 5 zákona č. 189/1992 Zb. sa stali nájomkyňami obecných bytov bez obmedzenia doby nájmu. Následne bola medzi žalobkyňou a žalovaným v II. rade uzavretá dňa 26.6.1995 nájomná zmluva o nájme bytu, ktorej predmetom bol nájom bytu I. kategórie, nachádzajúci sa v B., na A. ulici č. XXX, od 1.7.1995 na dobu neurčitú. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa nebola oznámená, či jej žiadosti o prevod bytu do vlastníctva bolo, alebo nebolo vyhovené, urgenciou zo dňa 4.12.1997 požiadala o písomnú odpoveď s tým, že naďalej trvá na prevode bytu do osobného vlastníctva. Žalobkyňa listom zo dňa 28.10.1999 opätovne podala žiadosť žalovanému v II. rade o uzavretie zmluvy o prevode vlastníctva bytu. Žalovaný v I. rade oznámil žalovanému v II. rade listom zo dňa 13.11.2002, že nesúhlasí s prevodom vlastníctva bytu č. XXX nachádzajúceho sa v B., na A. č. XXX, z dôvodu, že priestor sa nachádza v dome, ktorý nemá charakter bytového domu (č.l. 29 spisu). Podľa § 29 ods. 2 uvedeného zákona v znení účinnom k 31.7.1995, štátne podniky, štátne rozpočtové organizácie a príspevkové organizácie a bytové družstvá sú povinné s nájomcom bytu uzatvoriť zmluvu o prevode vlastníctva bytu do dvoch rokov odo dňa, keď nájomca požiadala o prevod vlastníctva bytu podľa tohto zákona. V prípade, ak žiadosti žalobkyne nebolo vyhovené, tak ako správne dôvodil súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, mohla sa v trojročnej premlčacej dobe domáhať splnenia tejto povinnosti, čo neučinila. Žalobkyňa podala svoju žiadosť o prevod bytu do vlastníctva dňa 7.10.1994, dvojročná lehota na uzavretie zmluvy uplynula dňa 7.10.1996, a tak nasledujúci deň, t.j. 8.10.1996, jej začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba na podanie žaloby o splnenie tejto povinnosti (plynula do 8.10.1999), čo neurobila, predmetnú žalobu podala na súd prvej inštancie až dňa 20.10.2011, teda po márnom uplynutí uvedenej premlčacej doby. Odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, č.k. IV. ÚS 58/09-12, v ktorom sa riešila otázka premlčania rovnakého nároku ako v prípade žalobkyne, v ktorého odôvodnení súd okrem iného uviedol, že špeciálna zákonná úprava zákona č. 182/93 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov určila lehotu na usporiadanie právnych vzťahov tam uvedených subjektov z hľadiska vybavenia žiadosti o prevod vlastníctva k bytu. Zároveň tento zákon stanovoval možnosť žiadateľa o prevod vlastníctva bytu, aby sa obrátil na súd v sporovom konaní o nahradenie prejavu vôle predávajúceho, ak by v zákonom stanovenej lehote jeho žiadosti nebolo vyhovené. Účelom tejto právnej úpravy bola stabilizácia právnych vzťahov z hľadiska právnej istoty k prevodom vlastníctva bytov na základe tam uvedených právnych titulov. Práve z toho dôvodu nepremlčateľnosť práva na nahradenie prejavu vôle v tomto osobitnom prípade by nenaplnila účel tejto zákonnej úpravy a nezabezpečovala by právnu istotu v takto upravených vzťahoch. Z uvedeného potom vyplýva, že vznesená námietka premlčania zo strany žalovaných v I., II. rade bola dôvodná a súd

prvej inštancie postupoval vo veci správne, keď sa touto námietkou riadne zaoberal a vyhodnotil ju ako opodstatnenú.

15.2. V záujme zachovania právnej istoty v nadväznosti na súdom prvej inštancie vykonané rozsiahle dokazovanie do úspešného vznesenia námietky premlčania žalovanými, súd prvej inštancie správne postupoval, keď sa zaoberal vecou samou; z tohto dôvodu aj odvolací súd, ako je uvedené vyššie, sa vecou samou zaoberal v medziach a dôvodoch vymedzených odvolaním.

16. Žalobkyňa podala odvolanie aj proti rozsudku vo výroku o náhrade trov konania. Odvolanie ale v tomto rozsahu vôbec neodôvodnila, a preto odvolací súd osobitne nepreskúmaval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v uvedenom výroku; so zdôraznením, že žalovaný v I. rade odvolanie nepodal. Odvolací súd pripomína, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou, a teda aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 C.s.p.).

17. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. I, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. I C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľka, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. I, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovaným v I., II. rade, ktorí mali v odvolacom konaní plný úspech, priznáva, každému, nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.
(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.
(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.
(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.
(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).